

teprve na námitky vypovídaného a to ještě v ten smysl, že ho sice uznává za nájemníka, ale nikoli bezvýhradně, nýbrž jen pro účely tohoto sporu. Námitka žalovaného byla oprávněna, což musilo míti za následek prohlášení bezúčinnosti výpovědi.

Čís. 13007.

Bylo-li právo chudých odňato, není, třebaže se tak stalo teprve druhou stolicí, dovolací rekurs vyloučen.

Na udělení práva chudých mají nárok jen osoby fyzické, nikoliv i konkursní podstata (její správce).

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, R II 407/33.)

Ve sporu Dr. H-a jako správce konkursní podstaty inž. W-a proti firmě Z. nevyhověl s o u d p r v é s t o l i c e návrhu žalované firmy, by bylo žalobci odňato právo chudých. R e k u r s n í s o u d odňal žalobci právo chudých. D ů v o d y : Pro otázku, zda jest povolití právo chudých, jsou podle § 63 c. ř. s. směrodatnými ohledy na výživu, tedy znaky ryze osobní. Z toho vyplývá, že právo chudých lze udělití jen osobám fyzickým, nikoli však útvarům jiným, jakým jest konkursní podstata. Správce konkursní podstaty jako takový nemůže přijíti v úvahu, ježto předložené potvrzení okresního soudu ze dne 21. dubna 1933 se nevztahuje na majetkové poměry správce konkursní podstaty. Bylo proto důvodnému rekursu vyhověti, ježto již od počátku scházely předpokládané zákonné podmínky (§ 68, druhý odstavec, c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Z ustanovení druhého odstavce § 68 a druhého odstavce § 72 cřs. vyplývá, že zákon vylučuje právo ke stížnosti na soudní rozhodnutí jen, bylo-li právo chudých uděleno, ať první nebo druhou stolicí. Bylo-li však právo chudých odňato, třeba se tak stalo teprve druhou stolicí, jako v souzeném případě, není dovolací rekurs vyloučen. Ve věci samé jest souhlasiti s názorem rekursního soudu, že jen osoby fyzické mají nárok na udělení práva chudých, jakž plyne z ustanovení § 63 c. ř. s., poněvadž zákonem stanovené měřítko pro udělení práva chudých, totiž zkrácení nutné výživy potřebné pro stranu práva chudých se domáhající a její rodinu, nelze použítí na konkursní podstatu a jejího správce jakožto jejího zákonitého zástupce.

Čís. 13008.

Učinil-li žalovaný ve sporu o vyklizení, neoceněném nad 300 Kč, mezitímní určovací návrh, by bylo zjištěno, že mezi stranami je po právu nájemní smlouva, a ocenil zájem na určení nad 300 Kč, určují se řízení i opravné prostředky zvlášť pro žalobu a zvlášť pro určovací návrh podle výše částky, na kterou byl zájem na určení oceněn.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, R II 420/33.)

Ve sporu o vyklizení pronajaté místnosti ocenil žalobce předmět sporu na 300 Kč. Žalovaný vznesl mezitímní určovací návrh, »by bylo zjištěno, že mezi stranami existuje po právu nájemní smlouva na dobu šesti let«, a ocenil zájem na určení na 600 Kč. Procesní soud první stolice mezitímním rozsudkem zamítl mezitímní určovací návrh. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by, nehledě k důvodu, pro který zrušil mezitímní rozsudek prvního soudu, o odvolání žalovaného znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

V hlavní věci jde o žalobu o vyklizení místnosti pronajaté žalovanému, při čemž žalobce ocenil předmět sporu (§ 56 druhý odstavec j. n.) na 300 Kč, tedy jako věc bagatelní podle §§ 448 a d. c. ř. s., který platí také v nájemních sporech (rozh. čís. 10.562 a 10.577 sb. n. s.). Žalovaný — aniž se byl bránil námitkou podcenění hodnoty předmětu sporu — učinil při prvním ústním jednání mezitímní určovací návrh podle §§ 236 a 259 druhý odstavec c. ř. s., »aby bylo zjištěno, že mezi stranami existuje po právu nájemní smlouva na dobu šesti let« — a ocenil zájem na určení částkou 600 Kč. V takovém případě určují se řízení i opravné prostředky zvlášť pro žalobu a zvlášť pro určovací návrh podle výše částky, na kterou byl zájem na určení oceněn (rozh. 2600 a 8517 sb. n. s. a jud. býv. nejv. soudu ve Vídni čís. 255 uveřejněný ve sbírce Nowakově pod čís. 1833).

Čís. 13009.

Přípustnost pořadu práva pro žalobu, již se dědic domáhá na druhém dědici zaplacení (části) peněz, jež prý má žalovaný bezdůvodně v držení a měl již v době úmrtí zůstavitelova a jež zamlčel při projednávání pozůstalosti, takže nebyly pojaty do pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, R II 431/33.)

Pozůstalostní řízení po Zikmundu Sch-ovi bylo skončeno na základě dědické dohody a dědicům byla vydána odevzdací listina. Do pozůstalosti nebylo pojato 84.000 Kč, o něž jde v souzeném sporu. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se jeden z dědiců na dědičce zaplacení 16.800 Kč, tvrdě, že žalovaná měla v den zůstavitelova úmrtí v držení 84.000 Kč, kterážto částka nebyla pojata do pozůstalosti, pročež je žalovaná povinna zaplatiti žalobci pětinu na něho vypadající. K námitce nepřipustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva. Důvody: Žalovaná opodstatňovala námitku nepřipustnosti pořadu práva jednak tím, že se dědicové pro případ neshod při projednání pozůsta-